

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **A. E.**
státní příslušník Turecké republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Věc se týká zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce je příslušníkem Turecké republiky. Do ČR přicestoval v roce 2018 letecky z Istanbulu do Prahy. Dne 17. 9. 2018 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž za důvod jejího podání označil skutečnost, že žil v oblasti poblíž syrské hranice, která se po zahájení války stala nebezpečnou, protože turecká armáda začala v Sýrii zasahovat a bojovat s milicemi YPG. Uvedl, že úřady začaly obtěžovat jeho otce i tetu a když začaly obtěžovat i jeho, tak mu otec nařídil odjezd za strýcem do ČR. Hovořil i o své kurdské národnosti a sympatiím k hnutí HDP. Správní orgány však neshledaly naplnění žádného z důvodů pro možnost udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany, žalovaný tak rozhodnutím ze dne 17. 1. 2023, které nabylo právní moci dne 14. 2. 2023, žádosti žalobce nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 8. 2024, č. j. 62 Az 23/2023-62, zamítl. Žalobce pak

neuspěl ani u Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), který jeho kasační stížnost proti uvedenému rozsudku odmítl usnesením ze dne 12. 12. 2024, č. j. 1 Azs 223/2024-78.

3. Dne 3. 2. 2025 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a v záhlaví označeným rozhodnutím řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.
4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce má za to, že byly splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany, jelikož v případě jeho návratu zpět do Turecka by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalobce se obává, že by po návratu do Turecka mohl být perzekuován jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu, jelikož Turecko nedodrжуje lidská práva tak jako státy Evropské unie. Turecké úřady a policie se po jeho návratu mohou začít o něj zajímat a mohl by být vystaven nebezpečí na zdraví či životě, a to stejně jako v případě Kurda, který v říjnu 2024 zemřel za podivných okolností v tureckém vězení. Ke skutečnosti, že politickým vězňům, kterým by se po návratu do Turecka mohl reálně stát, hrozí v tureckém vězení mučení a smrt, odkázal na internetovou zprávu z října 2024 o vězni, který v tureckém vězení zemřel za podezřelých okolností, a dále popisoval obsah tohoto článku. Žalobce tedy spatřuje vady napadeného rozhodnutí v tom, že skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, nemá oporu v provedeném dokazování, a dále v nesprávné aplikaci dotčených právních předpisů.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Dále shrnul judikaturu k posuzování opakovaných žádostí, zdůraznil, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o věci bez jednání.
7. Rozsah přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustné opakované žádosti je značně omezený. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, NSS zdůraznil, že *„[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany označil za důvod podání žádosti obavu ze zadržení kvůli dvojímu nelegálnímu překročení hranice do Sýrie v roce 2014. Žalobce poskytoval přeshraniční pomoc pro bojovníky v Sýrii, když v té době hranice nebyla hlídána, nesl jim potraviny a léky. V roce 2014 také protestoval ve Virasenhiru proti bojům v Sýrii, šlo o mnohatisícovou a zhruba hodinu trvající demonstraci, která byla rozpuštěna policií. Otec žalobce byl zadržen policií a bit, protože rodina posílala do Sýrie humanitární pomoc, potraviny a léky, otec byl pak soudem podmíněčně odsouzen. Žalobcova babička byla odsouzena na pět let. Žalobce rovněž uvedl, že sympatizuje se stranou HDP, kteréžto sympatie projevuje tak, že jí fandí.

Dle žalobce turecká policie nějak prověřovala jeho cesty do Sýrie v roce 2014, jeho otce občas policie navštívila a ptala se, kde se žalobce nachází. Ohledně návratu do Turecka se žalobce domníval, že tam bude zabit nebo skončí ve vězení.

9. V nové žádosti ze dne 3. 2. 2025 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů, které uváděl v prvním řízení. Uvedl, že nyní je pro něj zásadní, že se mu v ČR narodilo dítě. Jeho partnerka je Ukrajinka, která se domů kvůli válce nemůže vrátit, a žalobce nechce opustit své dítě a partnerku. Následně ještě v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí doložil svoji písemnou prosbu, ve které apeloval na poskytnutí šance k životu v ČR a možnosti vybudovat zde stabilní zázemí pro svoji rodinu.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
11. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.*
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
14. V posuzované věci je nesporné, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 2. 2025 byla opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Z citovaných ustanovení pak vyplývá, že opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit, jen uvedl-li žadatel (nebo se jinak objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání dříve a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. K otázce opakované žádosti o mezinárodní ochranu již existuje ustálená judikatura, podle níž je pro přípustnost opakovaných žádostí třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“ mající určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem je totiž na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (viz rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je podle rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně*

rozhodnuté“ (viz také usnesení NSS ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 123/2024-41, bod 6 a judikatura tam citovaná).

15. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19, shrnul NSS, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat „*zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“.
16. Krajský soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí optikou uvedených judikturních závěrů a dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto náležitosti obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce uvedl naprosto stejné důvody jako v případě první žádosti, s těmi se však již vypořádal, přičemž krajský soud i NSS potvrdily správnost jeho rozhodnutí, žalovaný proto neměl důvod se těmito skutečnostmi zabývat opakovaně. Jedinou nově uvedenou skutečností pak bylo narození dítěte žalobce, k tomu však žalovaný uvedl, že pro účely sloučení rodiny poskytuje právní prostor zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný tak uzavřel, že tato nově žalobcem uváděná skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť se tato skutečnost netýká změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro které by měl mít jakékoli obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona.
17. Žalovaný tak ve smyslu bodu 1) citovaného rozsudku rozšířeného senátu uvedl odůvodněný závěr o tom, že jakkoli žalobce v nové žádosti uvedl novou skutečnost, tato není azylově nijak relevantní, neboť nevypovídá nic o tom, že by byl žalobce ve smyslu zákona o azylu v zemi svého původu pronásledován, že by mu takové pronásledování hrozilo v budoucnu v případě návratu do vlasti, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Tento závěr přitom považuje soud za zcela správný. S žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (překročení hranice do Sýrie, sympatie se stranou HDP) se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v rozhodnutí ze dne 17. 1. 2023, přičemž závěry žalovaného byly jako správné potvrzeny jak krajským soudem, tak i NSS (viz výše).
18. Nové skutečnosti uvedené žadatelem v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vytvářet takovou situaci, ve které se zásadním způsobem změní postavení žadatele oproti předchozímu stavu, který byl zkoumán v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Krajský soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom, že žalobce v řízení o opakované žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost, na jejímž základě by měl žalovaný opětovně

posuzovat žádost žalobce meritorně. Žalobce výslovně uvedl, že opakovanou žádost podává ze stejných důvodů jako v případě své první žádosti a nadto akcentoval, že je pro něj zásadní narození dcery v ČR, kterou nechce a nemůže opustit. Narození dítěte v ČR (jehož matkou je občanka Ukrajiny, pročez dítě samotné nemá české státní občanství) však rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven v zemi svého původu pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona, což je podmínka přípustnosti opakované žádosti podle výše citovaného § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Skutečnost, že narození dítěte jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy ve smyslu § 12, resp. § 14a zákona o azylu již byla opakovaně potvrzena správními soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 7. 2025, č. j. 63 Az 7/2025-87 či rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 7. 2025, č. j. 18 Az 14/2025-20). Žalobce přitom žádné jiné důvody ve své žádosti netvrdil.

19. V samotné žalobě pak žalobce opětovně vyjádřil obavu ze vzniku vážné újmy z důvodu možné perzekuce a věznění v případě svého návratu do Turecka. Tyto důvody včetně všech souvisejících rozhodných okolností však již byly žalovaným a následně i soudy posouzeny. Spojuje-li žalobce tuto tvrzenou hrozbu nyní nově s důvodem jeho neúspěšného žadatelství o mezinárodní ochranu, jedná se o pouhou spekulaci z jeho strany, kterou ničím nedokládá. Jím doložený internetový článek má pouze obecně poukázat na špatné zacházení s vězněnými Kurdy (tato skutečnost však vzhledem k výše uvedenému není pro posouzení věci rozhodná, proto soud doložený článek z důvodu jeho nadbytečnosti k důkazu neprováděl). K tomu soud dále v podrobnostech odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2024, který posuzoval žalobcovu první žádost o mezinárodní ochranu. V něm soud zdůraznil, že turecké státní orgány ví, na základě vydaného víza, že žalobce je v České republice od roku 2018, přitom mu v odjezdu nijak nebránily a nikdy o něj oficiální cestou neprojeví zájem. Žalobcovy obavy jsou tudíž neopodstatněné.
20. Dále je k tomu pro úplnost třeba uvést, že žalovaný se ve smyslu bodu 3) rozsudku rozšířeného senátu uvedeného výše v odst. 15 v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla zakládat opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl přitom, že v Turecku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce (tj. od ukončení řízení na NSS v prosinci 2024), k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Proti tomuto závěru pak žalobce v žalobě nijak nebrojil.
21. Závěrem soud dodává, že žalovaným a správními soudy byl žalobce již v řízení o jeho první žádosti poučen o tom, že k legalizaci pobytu, vyřešení zaměstnání, ekonomické situace a dalších otázek s tím souvisejících, slouží o pobytu cizinců, nikoli zákon o azylu. NSS ve své judikatuře opakovaně připomíná (viz např. odst. 10 usnesení NSS ze dne 21. 1. 2025, č. j. 1 Azs 286/2024-28), že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“* (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48), přičemž snahy

o legalizaci pobytu nemohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S těmito závěry se zcela ztotožňuje i zdejší soud.

22. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 22. srpna 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně